

Meniu

- Prima pagină
- Luceafărul de seară
- Editorial
- Debut
- Educație
- Invitație la lectură
- Comentarii
- Atitudini
- Diverse
- Istoria culturii
- Interviuri
- Evenimente
- Știri de presă
- Contact

Caută pe sit

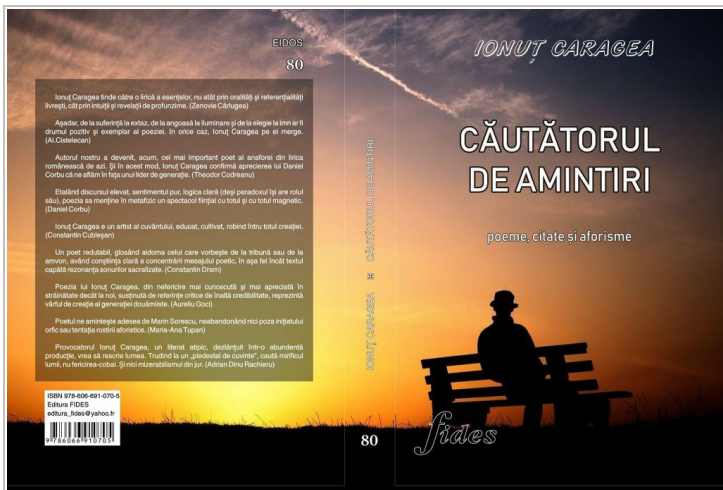
Caută

Arhiva

- februarie 2024
- ianuarie 2024
- decembrie 2023
- noiembrie 2023
- octombrie 2023
- septembrie 2023
- august 2023
- iulie 2023
- iunie 2023
- mai 2023
- aprilie 2023
- martie 2023
- februarie 2023
- ianuarie 2023
- decembrie 2022
- noiembrie 2022
- octombrie 2022
- septembrie 2022
- august 2022
- iulie 2022
- iunie 2022
- mai 2022
- aprilie 2022
- martie 2022
- februarie 2022
- ianuarie 2022
- decembrie 2021
- noiembrie 2021
- octombrie 2021
- septembrie 2021
- august 2021
- iulie 2021
- iunie 2021
- mai 2021
- aprilie 2021
- martie 2021
- februarie 2021
- ianuarie 2021
- decembrie 2020
- noiembrie 2020
- octombrie 2020
- septembrie 2020
- august 2020

Căutătorul de amintiri

Articol scris de: **Gabriela Dimitriu** / 26 sept. 2022

Ionuț Caragea se identifică prin volumul de poeme, citate și aforisme „Căutătorul de amintiri”, apărut în septembrie 2022 la editura Fides din Iași, ca fiind unul dintre cei mai revoluționari poeți actuali, reușind, prin versurile pline de profunzime, sensibilitate și acuratețe, să teleporteze cititorul dincolo de spațiu și timp, într-o lume pe care o disecă în totalitate. Trăirile interioare, previziunile și reflecțiile pline de înțelepciune, reflectă stările esențiale pe care le traversăm de-a lungul vieții noastre.

Fiecare poem este asemănător unui caleidoscop, în care versatilitatea versurilor este magică. Temele provin, de cele mai multe ori, din natură și societatea înconjurătoare. Poetul empatizează cu cititorul, definind, prin poezia prezentată, meditația și filozofia personală cu privire la toate sentimentele care

conviețuiesc în inimile noastre, în toate etapele vieții. El trăiește fiecare cuvânt, ca și cum ar fi ultima clipă din viața lui, fără opreliști, fără teamă, cu ardoare... Își așază sufletul în palmele cititorilor, reușind să se dezvăluie, să se reactiveze, să se reinventeze, atunci când consideră că este necesar. Toată această forță lăuntrică vine din dragostea pentru literatură, care capătă conotațiile unei religii. Hrănindu-se cu seva cuvintelor, el crește, performează și își dezvoltă capacitatea de personificare a propriului Eu.

Volumul apare etalat în 3 părți distincte ca interpretare și mesaj, dar care oferă cititorilor, în esență, același mesaj universal pe care autorul își dorește să-l cultive și să-l analizeze: iubirea. Cartea este încununată la final de „Lanțul aforistic al amintirilor”, care poate fi considerat un adevărat manual al cugetărilor personale, o enciclopedie a tuturor simțirilor trăite și experimentate, bazată pe observații fine și, uneori, ironice.

Prima parte, numită Javelin, trezește cititorului dorința regăsirii și puterea de a merge mai departe, când acesta pare îngenunchiat de vicisitudinile vieții. Poetul își asumă, prin versuri, puterea fantastică de renaștere, pe care o împrumută de la florile și păsările care-l însoțesc pașii, de la copaci și susurul izvoarelor, de la absolut tot ce reprezintă o fărâamă de viață. Javelin, un cuvânt care-și găsește sensul în multe țări de pe planetă, înseamnă, prin traducere, suliță, pavăză. Acest capitol este un semnal de alarmă cu privire la izbucnirea războiului dus de Putin împotriva Ucrainei. Pavăza este poezia, care poate topi inimile înghețate de răutatea acestei lumi... Sulița sau lancia reprezintă și un simbol al militantismului, spre atingerea unui țel bine conturat, dar și depășirea granițelor personale.

Ionuț Caragea luptă astfel, prin arma cuvântului, împotriva celor „care au uitat cine sunt”, dorindu-și ca poezia să se transforme într-o „dronă”, urmărind astfel efectele nefaste ale războiului, pentru a transmite tuturor, ca într-un film live, imaginile emoționante revărsate din țara care își apără teritoriul, sperând ca agresorul: „să aibă o imagine cât mai clară \ asupra principiilor morale \ care trebuie mereu respectate \ să prețuiască viața și să o protejeze \ să respecte bunurile și țara celuiilalt \ să fie blând, prietenos, să vorbească cu sens \ să aibă compasiune și să adune oamenii laolaltă \ să nu forțeze pe nimeni cu nimic \ să nu caute scuze \ să ajute, să ierte, fără a pune condiții \ să renunțe la arme și să lupte cu florile-n mâini \ pentru a cuceri inimi.”

Imaginile oripilante ale războiului sunt portretizate prin versuri de un dramatism incontestabil. Poetul, nefiind în aria reală a tuturor acestor tragedii sfâșietoare, își dă frâu liber imaginației, considerând că se află la viziunea unui film de cinema, într-o sală friguroasă, cuprinsă de o „ceață rece de toamnă”, din care și-ar dori să plece, dar din care nu mai are „ieșire”. Poetul din El, face un apel disperat, scriind un ultim vers: „opriți invazia!”, iar acesta este un ultim „strigăt de libertate”.

Prin Javelin, autorul trage un semnal de alarmă tuturor acelor care sfidează legile de conviețuire ale planetei, aruncându-și la atac, pentru a mia oară, condeiul care „devine cea mai teribilă armă”. Conștient că noi oamenii, „în acest univers, suntem doar un fir de nisip”, el amplifică prin metaforele și personificările întâlnite în poeme, strigătul de încetare a războiului, pentru ca pacea, iubirea și omenirea să dăinuie, peste ani și anotimpuri, în fața lui Dumnezeu.

„Buturuga mică răstoarnă carul mare” este o zicală din străbuni, pe care poetul Ionuț Caragea o transformă într-o adevărată profeție, dorindu-și ca prin visul cuvântului răspândit pe coala albă, forța fiecărei silabe și litere așternute să răstoarne „Carul Mare” (Puterea Rusiei), astfel încât „să răsără iubirea”, din nou, dintre oameni.

iulie 2020
iunie 2020
mai 2020
aprilie 2020
martie 2020
februarie 2020
ianuarie 2020
decembrie 2019
noiembrie 2019
octombrie 2019
septembrie 2019
august 2019
iulie 2019
iunie 2019
mai 2019
aprilie 2019
martie 2019
februarie 2019
ianuarie 2019
decembrie 2018
noiembrie 2018
octombrie 2018
septembrie 2018
august 2018
iulie 2018
iunie 2018
mai 2018
aprilie 2018
martie 2018
februarie 2018
ianuarie 2018
decembrie 2017
noiembrie 2017
octombrie 2017
septembrie 2017
august 2017
iulie 2017
iunie 2017
mai 2017
aprilie 2017
martie 2017
februarie 2017
ianuarie 2017
decembrie 2016
noiembrie 2016
octombrie 2016
septembrie 2016
august 2016
iulie 2016
iunie 2016
mai 2016
aprilie 2016
martie 2016
februarie 2016
ianuarie 2016
decembrie 2015
noiembrie 2015
octombrie 2015
septembrie 2015
august 2015
iulie 2015
iunie 2015
mai 2015
aprilie 2015
martie 2015
februarie 2015
ianuarie 2015
decembrie 2014
noiembrie 2014
octombrie 2014
septembrie 2014
august 2014
iulie 2014
iunie 2014
mai 2014
aprilie 2014
martie 2014
februarie 2014

Partea a doua, cea mai complexă și densă din acest volum, este intitulată, întocmai ca și titlul cărții, „Căutătorul de amintiri”, iar aici, Ionuț Caragea, încearcă să se regăsească în „prețioasele mele amintiri”, care se pare că l-au părăsit, determinându-l la un monolog în care întrebările rămân fără răspuns: „Oare unde or fi plecat?” Poetul își caută amintirile în sentimentul iubirii, în zborul păsărilor și coloritul florilor, în „casa locuită doar vara”, asemuită unei ființe care-i plânge absența, în „fluviu” și palma iubitei, în pădurea care-l așteaptă oftând de dor, în nopțile albe și peisajele de vară, în iarbă și vânt, „în drumul spre acasă”, în „cerul cu lună”, în inima devenită „trenul în care trebuie să te urci”, în „aerul” care-i este cel mai bun prieten, în femeia adorată și ființa însetată de dragoste, reușind să scoată la suprafață, rând pe rând, toate acele aduceri aminte pe care le credea înțemnițate pentru totdeauna în abisul uitării...

Pasărea semnifică simbolul desprinderii de sol, pentru a se descoperi necuprinsul cerului, o legătură milenară a Omului cu Dumnezeu, imperceptibilă din punct de vedere fizic, dar adânc implementată în imaginația celui care-și dorește, cu ardoare, eliberarea de propriile sentimente care-i macină mintea, înspre depășirea condiției umane, înspre îndeplinirea unor visuri imposibile.

Pasărea poate însemna sufletul torturat al unui om chinuit sau al unei femei care acceptă resemnată umiliința ani în șir, iar în momentul în care-și dorește să evadeze din corsetul suferinței, realizează că aripile (visurile) îi sunt frânte. Încearcă cu disperare un falfăit al acestora, dar acel „fâl-fâl” nu reușește s-o ridice din abisul în care a viețuit timp îndelungat. Pământul nu o ajută să se înalțe, să se transforme în pasăre, să se rupă de realitate. Abandonată de propria conștiință, purtând în interiorul ei resemnarea unui timp în care nu a ripostat, pasărea-femeie-om nu a învățat să zboare niciodată cu adevărat. Întrebările ei legate de descătușare nu le mai aude nimeni, sunt tardive. Singurul contact vizual al primului și ultimului zbor dintre ea, pământ și cer, îl reprezintă copacul și norul. Ramura pe care a poposit după primele încercări timide de zbor este atribuită spaimei de a încerca să străbată înaltul văzduhului, iar țelul final este norul pe care l-a privit dintotdeauna ca pe un simbol de neatins. Sleită de puteri, incapabilă să încerce s-o ia de la capăt pentru înfruntarea destinului, se vede nevoită să se întoarcă din nou în aceeași mizerie, între aceiași pereți „plini de igrasie”, abandonată de propriile trăiri curajoase, care o vor reapeza, din nou, în realitatea din care visase să fugă. Fâl-fâl a fost ultima zbatere a unor aripi cufundate în mălul nisipos...Va rămâne, în memoria selectivă, doar acel „gâl-gâl” al omului-pasăre, disperat că nu și-a putut urma visul și care a fost desconsiderat de majoritatea celor care s-au perindat prin viața lui, „jumulindu-l” de sentimente și trăiri.

Salcia, asociată cu elementele de visare, iubire, jale, dar și de dragoste nefericită, este interpretată în credința populară ca un simbol al renașterii la viață, odată cu sosirea primăverii. Salcia este întâlnită și în Vechiul Testament, ca un simbol al neputinței, iar poetul Ionuț Caragea, împletește toate aceste sentimente interioare, prin versuri profunde, în cununa crengilor de salcie, așezată pe capul iubitei, din dorința de a-și arăta dragostea perenă... Uneori, dragostea nu se măsoară în cuvinte sau răspunsuri, ci prin simple gesturi sau manifestări exterioare, ancorate în mimicile feței, expresivitatea ochilor sau a trupului. Ochiul ne vorbește prin lacrimile sincere, care pot fi de fericire sau de tristețe, iar tăcerea poate fi de „aur”. În acest caz, iubita este conștientă de afecțiunea și pasiunea care i se acordă, iar cuvintele ei sunt înlocuite cu lacrimi de recunoștință, bucurie și beatitudine, destinate celui care, în ciuda anilor care s-au perindat în viața lor de cuplu, a rămas același visător îndrăgostit...

Poetul Ionuț Caragea, readuce în fața noastră și alte motive simboliste. Bufnița, simbol al înțelepciunii și al magiei vieții, este pasărea care străbate întunericul, asemenea omului care reușește să se desprindă din bezna în care a fost abandonat, luptând să regăsească lumina... Fumul, ceața, cenușa, reprezintă un tablou perfect al relațiilor dintre cer și pământ, cu semnificații aparte în multe părți ale globului. Folosirea lor ne duce cu gândul la comuniunea dintre poet și sufletul acestuia care poate cutreiera nestingherit locurile însufletește de amintirile din care se nasc aceste versuri. Ceața îmbrățișează un „arbore fără frunze” sau pe însuși poetul Ionuț Caragea, îmbrășiind prin puterea ei de metamorfozare, toate trăirile sufletești ale acestuia: iubirea, singurătatea, dorința de recunoaștere a valorii etc. Ceața și fumul pot indica o emoție puternică, o schimbare de atitudine în viața de zi cu zi, o rătăcire, o pierdere de moment a clarității vieții noastre. După risipirea ceții și a fumului reapar însă reperele pe care poetul și le stabilește. Cenușa simbolizează pierdere, distrugere și foc interior, dar poate semnifica și o cale de aducere aminte a unei persoane decedate și renașterea acesteia în interiorul cuvintelor. Florile au fost mereu mesagerii iubirii, ale iertării și împăcării, simbolul recunoașterii greșelilor, dar și simbolul recunoștinței și al fertilității. Indiferent de floarea primită, gestul este surprinzător prin unicitate. Floarea ne însoțește subtil speranțele născute în sufletele noastre, nevoia de dragoste și, mistic vorbind, este însăși modelul de prețuire când ne luăm „rămas bun” de la cineva drag, care ne părăsește atunci când sufletul se hotărăște să călătorească într-o altă lume.

Poetul, prin versurile lui, întocmește imaginar, un testament pentru cei ce iubesc Literatura, socotind că spre finalul vieții și dincolo de ea, poemele lui vor fi așezate pe un piedestal și citite la adevărata valoare. Fiind un adevărat profesionist, un autodidact, poetul nu se lasă doborât de posibilitatea ca versurile lui să nu fie pe placul tuturor. Acesta perseverează, scriind cu zel, zi de zi, noapte de noapte, fiind conștient de ceea ce oferă. Consideră că prin poezia împărțită tuturor, „așa cum pământul împarte mâinilor muncitoare și hrana, și adăpostul”, numele lui va dăinui pe buzele celor care i-au înțeles dragostea pentru fiecare vers apărut, îndemnând impetuos să ne aducem aminte despre Poet și în timpul vieții sale, și după ce acesta va trece în lumea celor eterni.

Partea a III-a, „lubește-mă cât sunt în viață”, este un îndemn fără dubiu pentru prețuirea omului, atâta timp cât acesta trăiește pe acest Pământ. Poetul Ionuț Caragea își dorește să fie înțeles și tolerat de toți cei care-l iubesc. Strigătul de disperare, pe care-l întâlnim în multe dintre poemele sale, semnifică descătușarea omului în fața unor stări emoționale profunde și stigmatizante, cauzate, în cele mai multe cazuri, de lipsa de empatie a celor din jur. El speră că cititorul sau persoana iubită după care tânjește neîncetat, îl va auzi într-un final și îl va ajuta să-și vindece rănilor ascunse ale sufletului.

Poetul ne propune nouă, cititorilor, într-un final, „să renunțăm la verbul „nu putem”, deoarece considerăm că „în orice om există frenezia \ Unui amor nebun, nestăpănit, \ lar în poezii rămâne poezia \ Când tot amorul lumii a murit”. Pentru ca toate aceste îndemnuri să se materializeze, poetul își cheamă „amintirea din neguri adânci” și timpul „fără suflare”, aflat într-un „creier rămas gol”. Odată restaurate poveștile de odinioară, Poetul își pune speranța în Fericire și într-o moarte „cum nu se moare”, dorind ca întregile legi ale existenței să se schimbe pentru bunicii îmbătrâniți care vor fi atinși de bagheta tinereții, iar el însuși să se transforme în lumină, care să-l conducă în Brațele lui Dumnezeu, sub aripile lui ocrotitoare.

Gabriela Dimitriu, 23 septembrie 2022

ianuarie 2014
decembrie 2013
noiembrie 2013
octombrie 2013
septembrie 2013
august 2013
iulie 2013
iunie 2013
mai 2013
aprilie 2013
martie 2013
februarie 2013
ianuarie 2013
decembrie 2012
noiembrie 2012
octombrie 2012
septembrie 2012
august 2012
iulie 2012
iunie 2012
mai 2012
aprilie 2012
martie 2012
februarie 2012
ianuarie 2012
decembrie 2011
noiembrie 2011
octombrie 2011
septembrie 2011
august 2011
iulie 2011
iunie 2011
mai 2011
aprilie 2011
martie 2011
februarie 2011
ianuarie 2011
decembrie 2010
noiembrie 2010
octombrie 2010
septembrie 2010
august 2010
iulie 2010
iunie 2010
mai 2010
aprilie 2010
martie 2010
februarie 2010
ianuarie 2010
decembrie 2009
noiembrie 2009
octombrie 2009
septembrie 2009
august 2009
iulie 2009
iunie 2009
mai 2009
aprilie 2009
martie 2009
februarie 2009
ianuarie 2009

Colecția revistei

Anul 1
Anul 2
Anul 3
Anul 4
Anul 5
Anul 6

Similare

Căutătorul de comori

8 iulie 2013

În „Invitație la lectură”

Spiritul meditativ la „Căutătorul de comori”, deslușit de I.N.Panaitescu

9 iulie 2013

În „Comentarii”

Păstrez iubire-n amintiri

17 mai 2023

În „Comentarii”

Abonare la articole via email

Introduceți adresa de email pentru a primi notificări prin email când vor fi publicate articole noi.

Abonare

Alătură-te celorlalți 2.661 de abonați.

Articole asemănătoare

- Poeme din volumul în curs de apariție „Umbră lucidă”:
- Poetul Ionuț Caragea, voievodul din mreaja Google, își lansează trei cărți...
- Cum trebuie să fie poetul
- Apariție editorială: Ionuț Caragea – Cenușa din abis, Ed. Fides, 2018
- Victorie împotriva nulităților literare

